Боби саду чорум — Фоҷиаи аз даст додани фурсат

Азбаски мо дар ҷаҳони вақт зиндагӣ мекунем, бояд бодиққат бошем, то фурсатро аз даст надиҳем. Аксар вақт фурсатҳо танҳо як бор ба мо дода мешаванд ва агар мо маҳз дар ҳамон лаҳза амал накунем, онҳоро аз даст медиҳем. Бепарвоӣ метавонад ҳам гарон афтад ва ҳам фоҷиабор бошад. Агар чунин фурсатро аз даст диҳем, мумкин аст бе ягон умед бимонем.

Номуайянии ҳаёт аҳамияти ҳар як лаҳзаро боз ҳам равшантар мегардонад. Мо намедонем, ки фардо моро чӣ интизор аст. Ва азбаски намедонем, ки фардо чӣ мешавад, бояд ба он чизе, ки имрӯз рӯй медиҳад, бо ҷиддияти бештар муносибат кунем. Аз ҳамин сабаб ман мегӯям, ки номуайянии фардо аҳамияти ҳар як лаҳзаро боз ҳам равшантар мегардонад.

Ман боварӣ дорам, ки ҳар яки мо аз он пушаймон аст, ки вақте мебоист вокуниш нишон диҳад, ин корро накард. Ҳоло мо ба гузашта назар карда, мегӯем: «Эҳ, кош он вақт чунин ё чунон рафтор мекардам...» Мо на ҳамеша метавонем гузаштаро ислоҳ кунем, аммо бояд аз он сабақ гирем, то беҳтар шавем.

Дар Инҷили Матто 23:37–39 Исо ба халқи Худ муроҷиат карда, онҳоро аз оқибатҳои аз даст додани як фурсати бузург огоҳ мекунад.

Матт 23:37-39: "37 Эй Ерусалим, Ерусалим, ки анбиёро мекушӣ ва онҳоеро, ки назди ту фиристода шудаанд, сангсор мекунӣ! Чанд бор хостам фарзандони туро ҷамъ кунам, монанди мокиёне ки чӯҷаҳои худро зери болаш ҷамъ мекунад, ва шумо нахостед! 38 Инак, хонаи шумо ба шумо вайрон гузошта мешавад. 39 Зеро ба шумо мегӯям: аз ин пас Маро нахоҳед дид, то даме ки бигӯед: „Муборак аст Он ки ба исми Худованд меояд!“»"

Дар ин оятҳо Исо суханони қатъии Худро дар бораи адолати илоҳӣ ба анҷом мерасонад. Ман мебинам, ки чӣ гуна Исо эҳсосоти амиқи Худро тавассути чанд ИЗҲОРОТЕ, ки дар бораи фоҷиаи аз даст додани фурсати онҳо баён мекунад, ошкор месозад.

ҒАМУ АНДӮҲИ ПУР АЗ МЕҲРУ ШАФҚАТИ Ӯ дар ояти 37, ки фоҷиабортарин оят аст, инъикос ёфтааст. Ӯ бар Ерусалим, шаҳри муқаддасе, ки дар он маъбади Худо ҷойгир буд, мегиряд. Дар он ҷо одамон бояд ташнаи шунидани пайғамбарон мебуданд ва онҳоро бо хушнудӣ истиқбол мекарданд. Аммо баръакс, онҳо пайғамбаронро мекуштанд. Онҳо касонеро, ки назди онҳо фиристода шуда буданд, сангсор мекарданд. Ҷавоби халқ ба пайғамбарон исён бар зидди Худо буд ва Исо бо гиря кардан бар Ерусалим ғаму ташвиши пур аз меҳру шафқати Худро изҳор намуд.

Сипас Ӯ илова кард: «Чанд бор хостам фарзандони туро ҷамъ оварам, чунон ки мурғ чӯҷаҳои худро зери болҳои худ ҷамъ мекунад, вале шумо нахостед!»

Худованд дили Худро мекушояд. Ба мо имконият дода мешавад, ки ба умқи меҳру шафқати Исо назар андозем. Ӯ мехост кореро анҷом диҳад, ки натавонист, зеро онҳо намехостанд. Ӯ гуфт: «Шумо нахостед». Ӯ наметавонист он чиро, ки мехост, ба ҷо оварад, зеро онҳо рад карданд.

Дар ин ҷо Ӯ нишон медиҳад, ки то чӣ андоза дилсӯз ва пур аз меҳру шафқат аст. Ӯ сахт мехост барои онҳо кореро анҷом диҳад, ки онҳо ба Ӯ иҷозат намедоданд. Ин шаҳодати меҳру шафқати Ӯст.

ҚАРОРИ ҚАТЪИИ Ӯ дар ояти 38 ифода ёфтааст: «Инак, хонаи шумо ба шумо вайрон гузошта мешавад».

Дигар ҳеҷ гуна имконият боқӣ намонда буд. Ҳамаи фурсатҳо аз даст рафта буданд. Вақт гузашта буд. Фурсат аз байн рафта буд. Он коре, ки онҳо метавонистанд анҷом диҳанд, дигар анҷом дода намешуд. Он чизе, ки метавонист рӯй диҳад, дигар рӯй намедод, зеро вақт аллакай гузашта буд. Фармони қатъии Ӯ инро комилан ва бениҳоят равшан мегардонд.

Харобӣ фаро хоҳад расид. Ояндаро дигар тағйир додан имкон надорад. Ин дафъа, вақте ки Ӯ фармони Худро эълон кард, дигар шикоят кардан ва аз нав баррасӣ талаб намудан имконнопазир буд, зеро онҳо фурсати худро аз даст дода буданд. Ин фоҷиабор аст, бисёр фоҷиабор, зеро онҳо намефаҳмиданд, ки фурсати худро аз даст додаанд. Онҳо фикр мекарданд, ки ҳама чиз хуб аст. Аммо дар асл, онҳо фурсати худро аз даст дода буданд.

Ӯ ҳамчунин нишон медиҳад, ки ин қарор то чӣ андоза қатъӣ ва тағйирнопазир аст. Бори дигар гӯш кунед: «Инак, хонаи шумо ба шумо вайрон гузошта мешавад». Дигар ҳеҷ гуна имконияти тағйир додани чизе набуд. Ӯ қарори Худро ниҳоӣ эълон кард.

ТАЪХИРИ ШАРТӢ дар ояти 39 ифода ёфтааст, вақте ки Ӯ гуфт: «Зеро ба шумо мегӯям: Маро аз ин пас нахоҳед дид, то даме ки бигӯед: “Муборак аст Ӯ, ки ба исми Худованд меояд!”»

Ӯ мерафт. Ӯ дигар дар он ҷо нахоҳад буд. Барои баъзеи онҳо Ӯ санги пешпо буд; Ӯ мисли хор дар паҳлӯяшон буд. Онҳо Ӯро дӯст намедоштанд. Баъзеи онҳо байни худ машварат мекарданд, ки чӣ гуна Ӯро бикушанд. Ва инак, Ӯ гуфт: «Шумо дигар Маро нахоҳед дид. Ман дигар дар он ҷо нахоҳам буд. Ҳузури Ман дигар шуморо ба ташвиш нахоҳад овард. Ман меравам. Ман шуморо тарк мекунам».

Аммо Ӯ гуфт, ки бармегардад: «Маро аз ин пас нахоҳед дид, то даме ки бигӯед...» Пас, ин суханон ба мо нишон медиҳанд, ки Ӯ боз хоҳад омад. Ва Ӯ вақте бармегардад, ки онҳо бигӯянд: «Муборак аст Ӯ, ки ба исми Худованд меояд!»

Ӯ ҳанӯз интизор аст. Ӯ аз Забур 117:26 иқтибос овард. Ӯ ба халқи яҳудии замони Худ, ба китобдонон ва фарисиёне, ки шариатро медонистанд, муроҷиат мекард. Ман бовар дорам, ки Худованд бо онҳо ба забони қадимаи ибронӣ сухан мегуфт. Онҳо Ӯро мефаҳмиданд. Аммо Ӯ ҳанӯз интизор аст.

Ӯ нишон медиҳад, ки чаро бозгашти Худро ба таъхир меандозад. Ин таъхири шартӣ бо он шарҳ дода мешавад, ки вақте онҳо бигӯянд: «Муборак аст Ӯ, ки ба исми Худованд меояд!», Ӯ бармегардад. Ӯ боз дар миёни онҳо хоҳад буд.

Фурсати аз дастдодаи онҳо бояд барои мо огоҳии ҷиддӣ бошад. Эй дӯсти ман, вақти мо маҳдуд аст. Пас, биёед ҲАМИН ҲОЗИР он кореро анҷом диҳем, ки медонем бояд анҷом диҳем.